

РЕШЕНИЕ

№ 1456

гр. София, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10865** по описа за **2022** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Адвокатско дружество „П.“, срещу Решение № 3483 от 20.09.2022 г. постановено по НАХД № 465/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 131-ви състав. С атакуваното решение е потвърдено наказателно постановление (НП) № 38-153 от 10.12.2021 г., издадено от председателя на ДАНС, с което на основание чл. 116, ал. 1. т. 2 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) на Адвокатско дружество „П.“ е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 10 от ЗМИН.

В жалбата са изложени доводи за отмяна на постановеното съдебно решение като неправилно, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Според касатора в нарушение на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН в АУАН и НП липсва точно и ясно описание на нарушението. Навежда възражения за неправилно интерпретиране на фактите от АНО и неправилно приложение на закона.

В съдебно заседание, касаторът, редовно уведомен, се представлява от адв. Н., която поддържа жалбата и моли за присъждане на разноски.

Ответникът – председателя на ДАНС, редовно уведомен, се представлява от юрк. П.,

която оспорва жалбата и поддържа съображенията подробно изложени в представени по делото писмени бележки. Моли за присъждане на разноски и оспорва претендираните от касатора такива.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и недоказана.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVII-ми касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

При постановяване на решението си районният съд е приел за установено от фактическа страна, че със Заповед рег. № ФР-9-49/07.04.2021г. на директора на С. "Финансово разузнаване" при ДАНС била възложена проверка на дейността на дружеството жалбоподател в рамките на осъществявания от Агенцията контрол за спазване изискванията на ЗМИП. При проверката било установено, че на 30.01.2020г. между Адвокатско дружество „П.“ в качеството му на „юридически консултант“ и търговско дружество „Ния Хоум“ ООД - „клиент“ е сключен Договор за правно обслужване във връзка с покупко-продажба на поземлен имот, по силата на който дружеството жалбоподател следвало да извърши вещно- правен анализ на конкретен недвижим имот във връзка с покупка на същия, както и „да предоставя всякакви други правни услуги“ на клиента. (т.2 от договора „Обхват на услугите“). С оглед предмета на договора, адвокатското дружество, предоставящо правни консултации по същия се явява задължено лице по чл. 4, т. 15, б. „аа“ от ЗМИП.

Съгласно т.11 от Договора, същият бил със срок на действие една година, считано от датата на подписването му, като в тази рамка за периода февруари -юли 2020г. са фактурирани три плащания от страна на клиента, а именно както следва: Фактура с № 1930/01.02.2020 г. за сумата от 2 347 лв., фактура с № 1951/29.04.2020 г. за сумата от 8 214,48 лв. и фактура с № 1969/20.07.2020 г. за сумата от 1173,50 лв. При сключването на посочения Договор за правно обслужване дружеството не осъществило, което и да е от предвидените в чл.10 ЗМИП действия по комплексна проверка на насрещната страна- „Ния Хоум“ ООД.

В тази връзка след приключване на проверката с АУАН ФР-10-5537/31.07.2016г. съставен от свидетеля И. Т. - експерт, отдел "Контрол върху задължените лица" на дирекция „Финансово разузнаване“, ДАНС на Адвокатско дружество „П.“ било повдигнато административно-наказателно обвинение за това, че в качеството си на задължено лице по смисъла на чл.4, т.15 ЗМИП, не е изпълнило задължението си да извърши комплексна проверка на клиент- „Ния Хоум“ ООД, при установяване на делови взаимоотношения със същия на 30.01.2020г., в [населено място], квалифицирано от актосъставителя като нарушение на чл.11, ал.1, т.1, вр. чл.10 от ЗМИП. АУАН е връчен на представляващия адвокатското дружество - адвокат Д. П., като в законоустановения срок са постъпили възражения срещу същия.

Административно наказващия орган е отхвърлил възраженията на жалбоподателя и въз основа на така съставения АУАН е издадено наказателното постановление, предмет на настоящата съдебна проверка, № 38-153 от 10.12.2021 г. на председателя на ДА "Национална сигурност", с което на Адвокатско дружество „П.“ с

БУЛСТАТ[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 /две хиляди/лева на осн. чл.116, ал.1, т.2 от ЗМИП за извършено нарушение по чл.11, ал.1, т.1, вр.чл.10 от ЗМИП.

За да постанови решението си районният съд е приел, че при съставяне на акта и издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения и законът е приложен правилно.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо, но по същество е неправилно.

Съдът се солидаризира с възражението, че в настоящия случай липсва яснота по отношение на вмененото и санкционирано нарушение.

По силата на чл.36, ал.1 ЗАНН със съставянето на АУАН се образува административнонаказателното производство. Законосъобразно съставеният акт има констатираща и обвинителна функция. Със съставянето му за първи път в правния мир се обективира изявлението на актосъставителя относно конкретно извършено нарушение и личността на нарушителя. С акта констатираното нарушение се вменява във вина на лицето, посочено в него като нарушител, което лице се поставя в ролята на „обвиняем“ за извършеното административно нарушение. Поради това и от момента на съставяне на акта, за лицето, посочено като нарушител, възниква правото на защита срещу повдигнатото административнонаказателно обвинение, на което кореспондира задължението на актосъставителя да обезпечи възможността за ефективното му и пълноценно упражняване. Създаването на достатъчно ефективни гаранции за упражняване на правото на защита на нарушителя е установено в негова полза с оглед възможността му да разбере фактическите и правни рамки на вмененото нарушение. Съгласно чл. 42 т. 4 и 5 от ЗАНН, съставеният акт за установяване на административно нарушение следва да съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, както и законовите разпоредби, които са били нарушени. Това е и едно от изискванията за минимално съдържание на наказателното постановление съобразно чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Именно на тези законови стандарти според настоящия касационен състав не отговарят и двата акта.

Въпреки подробното пресъздаване на събраните в хода на проверката документи и извършените по повод на нея действия, никъде не са посочени правнодължимите от дружеството действия, респективно неизпълнените от него такива. Посочването само на нарушената норма не е достатъчно, още повече, че разпоредбата на чл. 10 от ЗМИП съдържа 5 отделни точки. Нито една от тях не е описана и посочена, за да може да се приеме, че нарушението е описано достатъчно ясно. Направеният в обратен смисъл от районния съд извод категорично не може да бъде споделен. Недопустимо е и а priori да се приеме, че в случая жалбоподателя не е осъществил, което и да е от предвидените в разпоредбата задължения, защото административно-наказващият орган не е посочил, че изобщо не е извършена комплексна проверка или че събраната информация е недостатъчна и която точно информация, а само е извел неправилен силогизъм, че лицето не е приложило мерките за комплексна проверка спрямо клиента си. Предоставянето на пълна и подробна информация относно обвиненията и съответно правната квалификация, която съдът може да приеме по въпроса, е съществена предпоставка за гарантиране на справедливостта на производството и

реално упражняване на правото на защита.

Допуснатото нарушение на императивните разпоредби на чл.42, ал.1, т.4 ЗАНН, респ. чл.57, т.5, пред.1 ЗАНН е достатъчно основание за отмяна на издаденото спрямо дружеството наказателно постановление.

По така изложените съображения решението на Софийски районен съд се явява неправилно, поради което следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора следва да се постави на обсъждане претенцията на касатора за присъждане на разноски. Съобразно представен в производството списък по чл. 80 от ГПК, касаторът претендира разноски в размер на 900 лв. представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, за което са представени фактура и преводно нареждане за извършен банков превод. По силата на чл.78, ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78, ал.5 от ГПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да се намали възнаграждението- не по- малко от минималния размер,предвиден в Закона за адвокатурата. Разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК намира приложение - само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските каквото в настоящето производство е своевременно направено. Минималното възнаграждение за един адвокат съгласно приложимата в случая разпоредба на чл. 7, ал. 2, т. 1 вр. чл. 18, ал. 2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения е в размер на 500лв. С оглед фактическата и правна сложност на делото, настоящият съдебен състав счита, че размера на дължимото адвокатско възнаграждение следва да бъде редуциран именно до посочения минимум.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XXVII касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 3483 от 20.09.2022 г. постановено по НАХД № 465/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 131-ви състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА

ОТМЕНЯ наказателно постановление (НП) № 38-153 от 10.12.2021 г., издадено от председателя на ДАНС, с което на основание чл. 116, ал. 1. т. 2 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) на Адвокатско дружество „П.“ е наложена

имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 10 от ЗМИН.

ОСЪЖДА Държавна агенция „Национална сигурност“ да заплати на Адвокатско дружество „П.“, с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 1, ап. 6 сумата от 500 /петстотин/ лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.